

Capitolul 1

Tâmplarul Cherry găsește o bucată de lemn

Afost odată o bucată de lemn. Nu era o bucată dintr-o esență scumpă. Departe de asta. Doar o bucată simplă de lemn, unul dintre acei bușteni pe care-i pui iarna pe foc pentru a încălzi camerele.

Nu știu sigur cum s-a întâmplat, dar e limpede pentru mine că această bucată de lemn se găsea într-o zi în prăvălia unui tâmplar bătrân. Numele lui era Mastro Antonio, dar toată lumea îi zicea Mastro Cherry (Maestrul Cireașă), datorită nasului său roșu și strălucitor ca o cireașă coaptă.

Văzând bucata de lemn, Mastro Cherry fu cuprins de veselie. Frecându-și mâinile, își spuse:

- A venit la momentul potrivit acest buștean! Am să cioplesc din el un picior de masă superb!

Spunând acestea, apucă toporul și începu să curețe bucata de lemn. Dar, nu lovi bine lemnul prima oară, că și auzi o voce slabă spunând:

- Te rog, fii atent! Nu mă lovi așa de tare!

Să fi văzut uimirea de pe fața lui Mastro Cherry! Fața lui, și așa comică, deveni și mai și...

Își roti privirea prin cameră, în speranța că va afla de unde vine vocea subțirică, dar nu văzu pe nimeni. Se uită sub masa de lucru, nimeni! Se uită în dulap, nimeni!

Chapter 1

Mastro Cherry, carpenter, found a piece of wood

Once upon a time there was a piece of wood. It was not an expensive piece of wood. Far from it. Just a common block of firewood, one of those thick, solid logs that are put on the fire in winter to make cold rooms warm.

I do not know how this really happened, yet the fact remains that one fine day this piece of wood found itself in the shop of an old carpenter. His real name was Mastro Antonio, but everyone called him Mastro Cherry, for the tip of his nose was so red and shiny that it looked like a ripe cherry.

As soon as he saw that piece of wood, Mastro Cherry was filled with joy. Rubbing his hands together, he mumbled half to himself:

“This has come in the nick of time. I shall use it to make a divine leg of a table.”

He grasped the hatchet quickly to peel off the bark and shape the wood. But as he was about to give it the first blow he had heard a wee, little voice say in a beseeching tone: “Please be careful! Do not hit me so hard!”

What a look of surprise shone on Mastro Cherry’s face! His funny face became still funnier.

He turned frightened eyes about the room to find out where that wee, little voice had come from and he saw no one. He peeped inside the closet – no one!

Căută prin rumegușul de pe masă, nimeni! Deschise ușa de la intrare, se uită în susul și în josul străzii... tot nimeni!

- Aha! zise el râzând și scărpinându-și peruca. Cred că doar mi s-a părut că aud glăsciorul slab spunând acele cuvinte! Bine, bine, să mă întorc la treabă!

Lovi încă o dată cu putere bucata de lemn.

- Au, au, mă rănești! spuse aceeași voce subțirică.

Mastro Cherry încremeni, ochii îi ieșiră din orbite, rămase cu gura deschisă, iar limba îi atârna afară.

Imediat ce-și reveni, spuse tremurând de frică:

- De unde vine această voce, când nu este nimeni în jurul meu? Se poate oare ca această bucată de lemn să fi învățat să vorbească și să plângă ca un copil? Nu prea-mi vine a crede! Este doar o bucată obișnuită de lemn, bună să o arzi în sobă, la fel ca oricare alta! E oare cu puțință să se ascundă cineva în interiorul bușteanului? Dacă-i așa, cu atât mai rău pentru el. Îl aranjez eu!

Spunând acestea, înșfăcă bușteanul și început să ciocănească în el fără milă. Îl lovi de podea, de pereții camerei, chiar și de tavan.

Se opri să audă vocea slabă cum se smiorcăie. Așteptă două minute, nimic; cinci minute, nimic; zece minute, nimic.

- Aha! râse el încercând să-și adune curajul și scărpinându-și peruca. Deci chiar mi s-a părut că aud glăsciorul pițigăiat! Da, da - să mă întorc iar la treabă!

Bietul de el, era atât de speriat, încât începu să fredoneze o melodie pentru a-și face curaj.

Se așeză și luă toporul; începu să lovească încetisor în buștean, pentru a-i da formă, dar când îl atinse prima oară auzi același glăscior pițigăiat. De data asta, vocea îi spuse chicotind:

- Oprește-te! O, oprește-te! Mă gâdili la burtică!

În acel moment, Mastro Cherry leșină. Când își reveni, observă că era întins pe podea.

He looked under the bench – no one! He searched among the shavings – no one! He opened the door to look up and down the street – and still no one!

“Oh, I see!” he then said, laughing and scratching his Wig. “It can easily be seen that I only thought I heard the tiny voice say the words! Well, well – to work once more.”

He struck again the piece of wood.

“Oh, oh! You hurt!” cried the same little voice.

Mastro Cherry grew dumb, his eyes popped out of his head, his mouth opened wide, and his tongue hung down on his chin.

As soon as he regained the use of his senses, he said, trembling from fright:

“Where did that voice come from, when there is no one around? Might it be that this piece of wood has learned to weep and cry like a child? I can hardly believe it. Here it is – a piece of common firewood, good only to burn in the stove, the same as any other. Yet – might someone be hidden in it? If so, the worse for him. I’ll fix him!”

With these words, he grabbed the log with both hands and started to knock it about unmercifully. He threw it to the floor, against the walls of the room, and even up to the ceiling.

He listened for the tiny voice to moan and cry. He waited two minutes – nothing; five minutes – nothing; ten minutes – nothing.

“Oh, I see,” he said, trying bravely to laugh and ruffling up his wig with his hand. “It can easily be seen I only imagined I heard the tiny voice! Well, well – to work once more!”

The poor fellow was scared half to death, so he tried to sing a song in order to gain courage.

He set aside the hatchet and picked up the plane to make the wood smooth and even, but as he drew it to and fro, he heard the same tiny voice. This time it giggled as it spoke:

“Stop it! Oh, stop it! Ha, ha, ha! You tickle my stomach.”

Then, poor Mastro Cherry fell as if shot. When he opened his eyes, he found himself sitting on the floor.

Se schimbase la față, iar nasul, din roșu, îi devenise vișiniu aprins.

După această întâmplare, Mastro Cherry se hotărî să-i dea bucata de lemn prietenului său Geppetto, pentru a-și ciopli o marionetă care să cânte, să danseze și să facă tumbe.

În acel moment, în ușă se auzi o bătaie puternică.

- Intră! spuse tâmplarul, fără a avea puterea să se ridice de pe podea.

- Bună ziua, Mastro Antonio! răspuse Geppetto. Ce cauți pe podea?

- Le învăț pe furnici abecedarul!

- Mult succes!

- Ce te-a adus aici, prietene Geppetto?

- Picioarele. Mastro Antonio, am venit să-ți cer o favoare, ar trebui să te simți flatat.

- Sunt aici să te ajut, îi răspuse tâmplarul, ridicându-se în genunchi.

- Azi dimineață mi-a venit o idee bună!

- S-o auzim!

- M-am gândit să-mi confecționez o marionetă superbă din lemn. Trebuie să fie una minunată, să știe să danseze, să facă salturi și alte giumbușlucuri! Intenționez să plec cu ea în lume să-mi câștig bucata de pâine și paharul de vin. Ce crezi despre asta?

- Bravo, Mămăliguță! strigă același glăscior subțirel.

Auzind că i s-a spus „Mămăliguță“, Geppetto se înroși la față, se uită spre tâmplar și îi spuse supărat:

- De ce mă insultă?

- Cine te-a insultat?

- Mi-ai spus Mămăliguță!

- Nu-i adevărat!

- Adică tu crezi că eu am zis-o! Dar eu știu că ai fost tu!

- Nu!

His face had changed; his nose turned from red to deepest purple.

After this, he gives the piece of wood to his friend Geppetto, who takes it to make himself a Marionette that will dance, fence, and turn somersaults.

In that very instant, a loud knock sounded on the door.

"Come in," said the carpenter, not having an atom of strength left with which to stand up.

"Good day, Mastro Antonio," said Geppetto. "What are you doing on the floor?"

"I am teaching the ants their A B C's."

"Good luck to you!"

"What brought you here, friend Geppetto?"

"My legs. And it may flatter you to know, Mastro Antonio, that I have come to you to beg for a favor."

"Here I am, at your service," answered the carpenter, raising himself on to his knees.

"This morning a fine idea came to me."

"Let's hear it."

"I thought of making myself a beautiful wooden Marionette. It must be wonderful, one that will be able to dance, fence, and turn somersaults. With it I intend to go around the world, to earn my crust of bread and cup of wine. What do you think of it?"

"Bravo, Polendina!" cried the same tiny voice.

On hearing himself called Polendina, Mastro Geppetto turned the color of a red pepper and, facing the carpenter, said to him angrily:

"Why do you insult me?"

"Who is insulting you?"

"You called me Polendina!"

"I did not!"

"I suppose you think I did! Yet I know it was you."

"No!"

- Ba da!

- Nu!

- Ba da!

Tensiunea creștea, iar cei doi ajunseră de la ceartă la lovituri, sfârșind prin a se zgâria și mușca.

Când lupta luă sfârșit, Mastro Antonio avea peruca galbenă a lui Geppetto în mâini, iar peruca lui cârlionțată se afla în gura lui Geppetto.

- Dă-mi înapoi peruca! strigă cu o voce ursuză Mastro Antonio.

- Dă-mi-o și tu pe a mea și vom redeveni prieteni!

Cei doi bătrânei, fiecare cu propria-i perucă pe cap, își strânseră mâinile și își jurară că vor fi prieteni pentru tot restul vieții.

- Bine, atunci, Mastro Geppetto! spuse tâmplarul fără supărare în glas. Ce dorești?

- Vreau o bucată de lemn să-mi confecționez o marionetă. Îmi dai?

Foarte bucuros, Mastro Antonio se îndreptă spre bancul de lucru, pentru a lua bucată de lemn care-l speriasse atât de tare. Dar, când se apropie de prietenul său, lemnul îi sări din brațe și-l lovi pe bietul Geppetto peste picioarele sale subțiratic.

- Aha! Așa știi tu să oferi drăguț un cadou, Mastro Antonio?

- Îți jur că nu am vrut să se întâmple asta!

- Și e vina mea, desigur!

- Este vina acestei bucăți de lemn.

- Ai dreptate! Dar nu uita că tu ai aruncat-o peste picioarele mele!

- Nu am aruncat-o!

- Mincinosule!

- Geppetto, nu mă insulta că-ți voi spune și eu Mămăliguță!

- Idiotule!

- Mămăliguță!

- Măgarule!

"Yes!"

"No!"

"Yes!"

And growing angrier each moment, they went from words to blows, and finally began to scratch and bite each other.

When the fight was over, Mastro Antonio had Geppetto's yellow wig in his hands and Geppetto found the carpenter's curly wig in his mouth.

"Give me back my wig!" shouted Mastro Antonio in a surly voice.

"You return mine and we'll be friends."

The two little old men, each with his own wig back on his own head, shook hands and swore to be good friends for the rest of their lives.

"Well then, Mastro Geppetto," said the carpenter, to show he bore him no ill will, "what is it you want?"

"I want a piece of wood to make a Marionette. Will you give it to me?"

Mastro Antonio, very glad indeed, went immediately to his bench to get the piece of wood which had frightened him so much. But as he was about to give it to his friend, with a violent jerk it slipped out of his hands and hit against poor Geppetto's thin legs.

"Ah! Is this the gentle way, Mastro Antonio, in which you make your gifts?"

"I swear to you I did not do it!"

"It was I, of course!"

"It's the fault of this piece of wood."

"You're right; but remember you were the one to throw it at my legs."

"I did not throw it!"

"Liar!"

"Geppetto, do not insult me or I shall call you Polendina."

"Idiot."

"Polendina!"

"Donkey!"

- Mămăliguță!
- Maimuțoiule!
- Mămăliguță!

Când auzi că i se zice Mămăliguță și a treia oară, pe Geppetto îl apucă furia și sări la tâmplar. Începură iarăși să se ia la trântă.

După ce încheiară și această luptă, Mastro Antonio avea două zgârieturi noi pe nas, iar Geppetto își pierduse doi nasturi de la haină. Hotărând că și-au reglat conturile, cei doi își strânseseră din nou mâinile și își jurară prietenie veșnică.

Apoi Geppetto luă bucata de lemn, îi mulțumi lui Mastro Antonio și plecă spre casă șchiopătând.

Deși era micuță, locuința lui Geppetto era confortabilă și curată. Era o camăruță la parter, cu o ferestruică sub scară. Mobilierul nici că putea fi mai simplu de atât: un scaun foarte vechi, un pat vechi, hodorogit, și o măsuță joasă. Pe peretele opus ușii se afla desenat un șemineu, în care ardeau bușteni. Deasupra acestui foc era desenată o oală în care fierbea ceva, iar aburii ce ieșeau din ea erau atât de bine conturați, încât jurai că sunt adevărați.

Imediat ce ajunsese acasă, Geppetto își luă ustensilele și se apucă să-și construiască marioneta.

- Oare cum să-i spun? se întreba bătrânul. Mă gândesc să-i spun Pinocchio. Acest nume îi va purta noroc. Am cunoscut cândva o familie numită Pinocchio, tatăl era Pinocchio, mama Pinocchio, copiii - Pinocchio și erau cu toții foarte norocoși.

După ce îi alese numele păpușii de lemn, Geppetto se puse serios pe treabă și-i făcu părul, fruntea, ochii. Fu surprins să vadă că ochisorii îl fixau întrebător. Observând aceasta, Geppetto spuse cu voce morocănoasă:

- Urâți ochi de lemn, de ce vă holbați așa?
- Nu primi niciun răspuns.

“Polendina!”

“Ugly monkey!”

“Polendina!”

On hearing himself called Polendina for the third time, Geppetto lost his head with rage and threw himself upon the carpenter. Then and there they gave each other a sound thrashing.

After this fight, Mastro Antonio had two more scratches on his nose, and Geppetto had two buttons missing from his coat. Thus having settled their accounts, they shook hands and swore to be good friends for the rest of their lives.

Then Geppetto took the piece of wood, thanked Mastro Antonio, and limped away toward home.

Little as Geppetto’s house was, it was neat and comfortable. It was a small room on the ground floor, with a tiny window under the stairway. The furniture could not have been much simpler: a very old chair, a rickety old bed, and a tumble-down table. A fireplace full of burning logs was painted on the wall opposite the door. Over the fire, there was painted a pot full of something which kept boiling and sending up clouds of what looked like real steam.

As soon as he reached home, Geppetto took his tools and began to cut and shape the wood into a Marionette.

“What shall I call him?” he said to himself. “I think I’ll call him Pinocchio. This name will make his fortune. I knew a whole family of Pinocchio once – Pinocchio the father, Pinocchio the mother, and Pinocchio the children – and they were all very lucky ”.

After choosing the name for his Marionette, Geppetto set seriously to work to make the hair, the forehead, the eyes. Fancy his surprise when he noticed that these eyes moved and then stared fixedly at him. Geppetto, seeing this said in a grieved tone:

“Ugly wooden eyes, why do you stare so?”

There was no answer.